

Proloog

Het is vandaag 21 oktober 1997 als ik voor het eerst voor mijn PC zit, om een tekst te beginnen van mijn levensbeschrijving, zoals ik het voorlopig maar wil noemen.

Het is een merkwaardig moment, omdat aan de ene kant er kennelijk een erkenning bestaat van een eindig leven, waar ik zelf nog niets van merk en aan de andere kant de behoefte bestaat, om één en ander vast te gaan leggen voordat het is vergeten, of omdat de vermogens mij dan mogelijk zijn ontvallen om het ordelijk te beschrijven.

Men vraagt zich ook af, wat de waarde is van het vastleggen van een persoonlijke levensloop. Ik denk dat het een soort historisch besef is. Niet dat hier een persoon van enig historisch postuur aan het woord is, maar meer omdat ik mijzelf vaak heb afgevraagd hoe de gewone mens in het verleden leefde, wat hem bezighield, over zijn wereld- en omgevingsbeeld, zijn normen en waarden en wat hem zoal niet overkwam.

Overigens vlei ik mij met de gedachte, dat mijn leven niet representatief is voor de “modale” Nederlander, zoals het tegenwoordig modieus heet.

Ik denk zelf dat ik een uniek en boeiend leven heb en heb gehad, door wat mij is overkomen en waarvoor ik op gegeven momenten heb gekozen. Misschien denkt iedereen dat wel.

Voorts heb ik het als heel waardevol ervaren, dat mijn vader zijn levensverhaal heeft geschreven. Een leven overigens dat onwaarschijnlijk meer op de proef werd gesteld en waarin onvergelijkbaar meer onverwachte wendingen voorkwamen, dan in het mijne.

Iemand vroeg mij eens, wie ik als *rolmodel* zou willen beschouwen in mijn leven. Het antwoord was onverkort, “mijn vader” en daarmee doel ik op zijn eigenschappen, want een leven wordt geleid door omstandigheden en gebeurtenissen, die vormend werken op wat uiteindelijk die eigenschappen zijn of zijn geworden.

G.A. SCHOTEL

1950

Los van het feit dat mijn vaders leven veel meer historische waarde heeft gehad dan het mijne (zijn levensbeschrijving is in 2003 ter beschikking gesteld aan het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie NIOD, t.b.v. het onderzoek “Van Indië tot Indonesië”, 1930-1960), vind ik het vastleggen ervan als zodanig zeer de moeite waard voor de toekomstige generaties, binnen de eigen kring van nakomelingen en mogelijk daar buiten. Het heeft in ieder geval mijn historisch besef zodanig aangewakkerd, dat ik tot navolging heb besloten, al was het maar om een stukje maatschappelijke transformatie weer te geven in twee opeenvolgende generaties.

Mijn grote vraag op dit moment is, of ik de aard en omvang in die mate kan beschrijven, dat ik volledigheid aan beknoptheid kan paren, opdat het leesbaar

wordt en ook nog boeit. Hiermee stel ik eigenlijk de criteria vast die ik wil bereiken en waaraan ik het verhaal steeds zal moeten toetsen, om niet te vervallen in schijnvoorstellingen en langdradigheid. Het is onvermijdelijk, dat de beschrijving een gefragmenteerde en opeenvolgende reeks zal zijn van gebeurtenissen, ervaringen en waarnemingen, waarbij mijn persoon de enige relatie is.

In de Japanse bezettingstijd, mochten en konden geen foto's gemaakt worden. Daarom worden als illustratie hier en daar wat sfeerbeelden weergegeven, om de tekst iets te verlevendigen.

Hoe en wanneer ik het verhaal zal eindigen staat mij nog niet goed voor de geest. Daar zal ik mogelijk in een nawoord, al is het voor mijzelf, een rechtvaardiging voor geven. Wel denk ik dat ik er lang en met grote intervallen aan zal werken en dat daardoor alleen al de stijl zal veranderen en enige malen een herziening zal plaatsvinden. Ik hoop dat de leesbaarheid en de kwaliteit er mee zullen worden gediend.

Ten slotte denk ik nu, dat mijn verhaal het best te verdelen zal zijn in 4 episoden, en wel:

- I . Mijn jonge jeugd in Indië/Indonesië,
- II . De schooltijd in Nederland,
- III . In dienst bij de Koninklijke Marine,
- IV . Stappen in de “ burger maatschappij”.

Het is inmiddels oktober 2003 geworden, voordat ik de draad weer oppak en ga proberen er inhoud aan te geven.

